

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. L. D.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2012, čj. KRPU-160175-13/ČJ-2012-040026-SV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 8. 2012, čj. 75 A 10/2012 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný vydal dne 11. 7. 2012 rozhodnutí čj. KRPU-160175-13/ČJ-2012-040026-SV (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon“), a stanovil dobu zajištění v délce 40 dnů od okamžiku omezení svobody.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Namítl, že žalovaný se v rozhodnutí nezabýval náhradními instituty zajištění podle § 123b zákona.

[3] Žalovaný rovněž podle žalobce nedostal své povinnosti podle § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správního řád“) zabývat se zákonností vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob. Žalobce byl do této evidence zařazen na základě rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného v obnoveném řízení Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátem cizinecké policie Mosty u Jablunkova – detašovaným pracovištěm, skupinou povolování pobytu Frýdek-Místek (dále též „správní orgán“), ze dne 19. 2. 2008, čj. SCPP-521-17/OV-III-2007, ve znění rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství cizinecké policie, ze dne 11. 8. 2008, čj. CPR-5145-1/ČJ-2008-9/CPR-V227. Ve výroku rozhodnutí z 11. 8. 2008 bylo výslovně uvedeno, že se podle § 99 odst. 2 správního řádu určuje, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.

[4] Přezkoumávaným rozhodnutím však bylo původní rozhodnutí o správním vyhoštění, které vydala Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, oddělení cizinecké policie Frýdek-Místek dne 25. 5. 2004 pod čj. SCPP-886/OV-III-2004. Doba stanovená pro správní vyhoštění proto uplynula již 1. 6. 2009. V době vydání rozhodnutí o zajištění tedy neexistovalo žádné platné rozhodnutí o správním vyhoštění, které by žalobce mohl mařit. Bylo třeba cizince neprodleně vyřadit ze seznamu nežádoucích osob. Pro zajištění žalobce neexistoval žádný zákonný důvod.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. Podle soudu bylo zřejmé, že se žalovaný zabýval i možnostmi náhradních institutů zajištění a dospěl k závěru, že těchto institutů nelze využít. Žalobce opakovaně pobýval na českém území neoprávněně a nevycestoval ve lhůtě stanovené mu v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 2. 2008. Žalobci bylo vydáno celkem 9 výjezdních příkazů. Tím dal najevo, že nehodlá dodržovat platné právní předpisy.

[6] Soud připomněl, že žalobce vstoupil na české území 15. 5. 2004 bez platného cestovního dokladu a bez víza. Dne 25. 5. 2004 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 1. 6. 2004. Žalobce však v tomto řízení uvedl cizí identitu. Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha proto dne 16. 5. 2007 rozhodlo o obnově řízení. V obnoveném řízení vydal správní orgán 19. 2. 2008 rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, v délce 5 let, přičemž tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha potvrdilo k odvolání žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění s tím, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Pětiletá doba proto začala podle soudu plynout od 14. 8. 2008 a neuplynula před zajištěním žalobce.

[7] Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, plyne i v době, kdy není rozhodnutí vykonatelné. S poukazem na právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, čj. 1 As 106/2010 - 74 (*pozn.NSS*: jedná se o předkládací zprávu rozšířenému senátu, nikoli

o usnesení rozšířeného senátu), zastával názor, že odložením vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se staví běh doby, po kterou nelze umožnit vstup na území.

III.

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel označil rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť z něj nevyplývá nezbytnost jeho zajištění. Žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevysvětlil, proč by užití zvláštních opatření nebylo dostatečné.

[10] Stěžovatel namítl nezákonnost rozsudku i napadeného rozhodnutí, neboť v době zajištění se na něj nevztahovalo žádné platné rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní vyhoštění mu bylo uloženo na dobu 5 let již od 1. 6. 2004. V roce 2007 bylo sice řízení o správním vyhoštění obnoveno z důvodu nesprávné identity stěžovatele, účinky rozhodnutí o správním vyhoštění v obnoveném řízení však nastaly již od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tedy od 1. 6. 2004. Pětiletá doba stanovená v rozhodnutí o vyhoštění proto uplynula již 1. 6. 2009.

[11] Stěžovatel zdůraznil, že v době rozhodnutí krajského soudu bylo sporné, zda je vůbec možné běh doby přerušit či zastavit, např. navázáním běhu doby na vykonatelnost rozhodnutí. Stěžovatel zastává názor, že běh doby nelze přerušit či zastavit, tedy že tato doba plyne, i když je rozhodnutí nevykonatelné.

[12] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s krajským soudem, který se odmítl zabývat stěžovatelovými námitkami vznesenými při jednání dne 13. 8. 2012 s tím, že tyto námitky uplatnil až po uplynutí lhůty k podání žaloby.

[13] Stěžovatel se nijak neskrýval ani nemařil realizaci správního vyhoštění. Skutečnost, že nevycestoval, pramení pouze z toho, že je přesvědčen, že nemá v současné době uloženo žádné platné správní vyhoštění, které by odůvodňovalo zápis stěžovatele v evidenci nežádoucích osob.

[14] Stěžovatel rovněž zdůraznil, že zajištění cizince představuje nejzávažnější zajišťovací opatření, které má citelný dopad na stěžovatele i osoby jemu blízké. Správní orgány proti musejí při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popř. jeho dalšího trvání.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření zrekapituloval důvody pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona. V této věci nepostačovalo uložení zvláštního opatření, neboť stěžovatel pobýval na území ČR i v schengenském prostoru opakovaně neoprávněně. Celkem devětkrát mu byly uloženy výjezdní příkazy, které nerespektoval. Stěžovatel dal opakovaným porušováním právních předpisů najevo, že nehodlá dodržovat platné právní předpisy.

[16] Existovalo také nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto nebezpečí představuje nerespektování předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění.

[17] Stěžovatel nevystoupal v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a je evidován v informačním systému smluvních států jako osoba, která má platný zákaz vstupu pro území členských států EU, a to na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 2. 2008, čj. SCPP-521-17/OV-III-2007.

[18] Žalovaný připomněl, že stěžovatel uzavřel účelové manželství s občankou České republiky s cílem získat oprávnění k pobytu na území ČR. Účelové žádosti o povolení k pobytu podával i poté, co uzavřel manželství se svou současnou manželkou, občankou Vietnamu. V době uzavření sňatku s nynější manželkou měl již platně uloženo správní vyhoštění, s čímž měla být jeho žena srozuměna. Stěžovatelovy děti žijící na území ČR jsou již dospělé, soběstačné a na otci finančně nezávislé.

[19] Žalovaný nesouhlasil s názorem, že stěžovatel neměl v době zajištění uloženo platné správní vyhoštění. Správní orgán měl právo navázat dobu vyhoštění na vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění. Zásada, že odklad vykonatelnosti nemá na běh doby vyhoštění vliv, se uplatní pouze v případě, kdy správní orgán ve svém rozhodnutí určil pouze celkovou délku této doby a nikoli její počátek. Pokud správní orgán určil jak počátek doby, tak její délku, není uvedenou zásadou vázán.

[20] Žalovaný pro úplnost doplnil, že následné rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo pro vady řízení zrušeno a stěžovatel byl dne 18. 9. 2012 propuštěn ze zajištění.

V.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžovatel namítl, že jeho zajištění nebylo nezbytné, neboť pro splnění účelu zajištění by zcela stačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Podle stěžovatele nebyl pouhý nelegální pobyt cizince na území České republiky dostatečným důvodem pro zajištění. Na podporu svého názoru stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009 - 61, a rozsudek téhož soudu ze dne 25. 4. 2006, čj. 4 Azs 235/2005 - 60. Zmiňované rozsudky však nelze na stěžovatelovu situaci použít. V prvně zmíněném rozsudku přicestoval cizinec do země sice v úkrytu, avšak s úmyslem požádat zde ihned o azyl, a byl mu přiznán status uprchlíka (na rozdíl od stěžovatele). Druhý zmiňovaný rozsudek se zabýval situací, kdy policie zajistila cizinku pouze z důvodu, že nelegálně pobývá na českém území a hrozí, že nebude mít dostatek finančních prostředků na vycestování. Stěžovatel však byl policií zajištěn až poté, co opakovaně nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění a výjezdní příkazy.

[23] Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné odůvodnění krajského soudu k nemožnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Stěžovatelovo pochybení nespočívalo výhradně v nelegálním pobytu na českém území, ale také kumulativně v porušování předpisů českého práva, což zdůraznil žalovaný i krajský soud.

[24] Obdobnou situací se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011 - 64. Dospěl k závěru, že pokud stěžovatel v minulosti nerespektoval právní řád České republiky, neboť zde pobýval nelegálně a současně neplnil

povinnosti uložené mu rozhodnutím o správním vyhoštění, z území ČR nevycestoval a nečinil ani žádné jiné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR, nelze předpokládat, že bude ochoten splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Nelze mít za to, že by postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Současně je naplněna též podmínka existence důvodné obavy, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění ve smyslu 124 odst. 1 písm. b) zákona.

[25] Stěžovatelovy opakované žádosti o udělení trvalého pobytu nelze považovat za kroky k legalizaci pobytu na českém území za situace, kdy tyto žádosti podával v době, kdy byl veden v evidenci nežádoucích osob (srov. § 75 a § 154 zákona).

[26] Bylo třeba posoudit, zda k datu, ke kterému bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele, ještě plynula doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na české území, stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění. Sporné bylo jak určení počátku této doby, tak její průběh. Pokud tato doba v okamžiku rozhodnutí o zajištění již uplynula, nemohla být splněna podmínka podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona, a stěžovatel měl být vymazán z informačního systému smluvních států (srov. § 155 odst. 1 a odst. 3 zákona).

[27] Situace byla komplikovaná v několika ohledech. Po dobu soudního řízení před krajským soudem byla zřetelně rozkolísaná judikatura k určení, na který časový okamžik je správní orgán oprávněn navázat počátek této doby. Rozdílné názory panovaly rovněž na to, zda se plynutí této doby může přerušit po dobu, po kterou je rozhodnutí o správním vyhoštění dočasně nevykonatelné. Rozdílné názory se nepodařilo překlenout ani usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, čj. 1 As 106/2010 - 83. Nelze proto krajskému soudu vytýkat, že se při znalosti relevantní judikatury přiklonil k řešení, které považoval za správné. Rovněž mu nelze vytýkat, že rozsudek neobsahuje kategorický závěr, který okamžik považuje krajský soud za rozhodný pro počátek běhu doby. Krajský soud totiž předpokládal, že běh této doby mohou ovlivnit okolnosti, za kterých nemůže být rozhodnutí o správním vyhoštění dočasně vykonáno, zejm. probíhající řízení o mezinárodní ochraně. Tento právní názor nakonec nepřevážil. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 7. 2013, čj. 9 As 131/2011 - 63, bezpečně plyne, že správní orgán nebyl oprávněn tuto dobu rozdělovat do více časových úseků s tím, že tato doba nebude plynout v období, kdy nelze rozhodnutí o správním vyhoštění nelze dočasně vykonat.

[28] Věc dále komplikuje to, že správní orgán rozhodoval o správním vyhoštění po proběhnuvším řízení o obnově, které je upraveno v § 100 a násl. správního řádu. Původní rozhodnutí bylo vydáním nového rozhodnutí ze zákona zrušeno. Vystala otázka, zda účinky resp. všechny důsledky nového rozhodnutí mají být vztaženy k právní moci původního rozhodnutí či k vykonatelnosti nového rozhodnutí.

[29] Platná právní úprava umožňuje správnímu orgánu, aby v závislosti na okolnostech konkrétního případu rozhodl jednak ve věci samé a rovněž aby určil, kdy nastanou vůči účastníkům řízení rozhodnutím předpokládané účinky. To umožňuje lépe zohlednit individuální okolnosti konkrétního případu. Současně však hrozí nebezpečí, že správní orgán věc učiní nepřehlednou a bude třeba řešit, čeho chtěl vlastně svým postupem dosáhnout. Je proto nezbytné vycházet především z obsahu správního rozhodnutí, z jeho výroku i z jeho odůvodnění. Správní orgán může, byť i typově obdobnou věc, posoudit za

různých okolností odlišně a stanovit nejen odlišné podmínky rozhodnutí, ale i jiný okamžik, od kterého mají tyto podmínky platit.

[30] Jak již bylo uvedeno, správní orgán uložil rozhodnutím ze dne 19. 2. 2008 žalobci v obnoveném řízení správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla stanovena na 5 let a *tato doba je shodná s dobou, kdy je rozhodnutí vykonatelné*. Současně stanovil dobu k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[31] Policie je oprávněna stanovit dobu, po kterou nelze cizinci vstup na území, na základě § 118 odst. 1 věty druhé zákona. Dnes již není v důsledku v pořadí druhého rozhodnutí rozšířeného senátu pochyb, že správní orgán mohl počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území, stanovit od vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebylo pochyb, že předmětná doba mohla začít plynout v důsledku nového rozhodnutí po obnově řízení až v roce 2008.

[32] Podstatné nejasnosti však nastaly vydáním rozhodnutí o odvolání ze dne 11. 8. 2008. Odvolací orgán změnil rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že *podle § 99 odst. 2 správního řádu určil, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí*. Výslovně uvedl, že ve zbylé části se odvolání zamítá.

[33] Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 2. 2008 a rozhodnutí o opravném prostředku ze dne 11. 8. 2008 byla sice přezkoumána soudy ve správním soudnictví s negativním výsledkem pro stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, čj. 6 As 28/2010 - 89), avšak soudy se při soudním přezkumu nemohly v důsledku dispoziční zásady zabývat tím, od kdy počala plynout doba, po kterou nebylo možné žalobci umožnit vstup na území.

[34] Rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2008 tak obsahovalo jednak pravidlo, že doba počíná plynout až vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2008, avšak současně účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají právní mocí přezkoumávaného rozhodnutí, tedy již od roku 2004.

[35] Rozhodnutí o odvolání z 11. 8. 2008 se těmito okolnostmi nezaobírá. Žalovaný připustil ve vyjádření ke kasační stížnosti, že doba počala plynout i přes proběhnutí řízení obnově již v roce 2004. Odůvodnění rozhodnutí z 19. 2. 2008 však nenasvědčuje tomuto názoru. Nelze z něj dovodit, že by si byl správní orgán vědom, že podstatná část této doby měla uplynout ještě před zahájením řízení o obnově. Naopak, odůvodnění rozhodnutí z 19. 2. 2008 svědčí tomu, že správní orgán rozhodoval o vyhoštění stěžovatele, jako by dosud o jeho vyhoštění nebylo rozhodnuto. Na čtvrté straně připomíná, že rozhodnutí je podle § 74 odst. 2 správního řádu vykonatelné, pokud nabylo právní moci a uplynula lhůta ke splnění povinnosti, kterou je doba stanovená k vycestování z České republiky. Těžko si lze představit, že správní orgán cizinci stanoví lhůtu k opuštění republiky, poučí jej, že po jejím uplynutí je rozhodnutí vykonatelné, avšak současně zastává stanovisko, že účinky vykonatelnosti nastaly již v roce 2004. Správní orgán dále uvedl, že v řízení cíleně prověřoval, jaký zásah by představovalo vydání rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Zohlednil přitom i to, že je stěžovatel veden jako otec nezletilého J. P., který se však narodil až v roce 2005, tedy až po vydání

původního rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán tedy nehodlal novým rozhodnutím o správním vyhoštění pouze odstranit nedostatek spočívající v nesprávné identitě cizince, ale znovu rozhodl o správním vyhoštění stěžovatele.

[36] Bylo třeba posoudit, co žalovaný rozuměl „přezkoumávaným rozhodnutím“, k němuž podle § 99 odst. 2 správního řádu vztáhl účinky rozhodnutí o správním vyhoštění. Mohlo by se jevit, že „přezkoumávaným rozhodnutím“ je rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 2. 2008, které bylo k dovolání stěžovatele přezkoumáno. Tak tomu však není.

[37] Podle § 102 odst. 9 správního řádu se novým rozhodnutím vydaným podle § 100 nebo § 101 písm. a) původní rozhodnutí ruší; o tomto následku budou účastníci poučeni v písemném vyhotovení rozhodnutí; ustanovení § 99 platí obdobně. V ostatních případech nové rozhodnutí brání vykonatelnosti nebo jiným právním účinkům původního rozhodnutí; nejsou-li účinky nového rozhodnutí zřejmé z jeho obsahu, určí vliv na vykonatelnost nebo jiné právní účinky původního rozhodnutí správní orgán.

[38] Vydáním rozhodnutí ze dne 19. 2. 2008 v obnoveném řízení došlo ze zákona ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25. 5. 2004, čj. CPP-886/OV-III-2004. Stěžovatel byl o tomto zákonném důsledku rovněž poučen, byť se tak stalo až v poučení o nepřípustnosti opravných prostředků proti rozhodnutí o odvolání ze dne 11. 8. 2008. Z § 102 odst. 9 správního řádu vyplývá, že je třeba určit účinky nového rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí původnímu. Ustanovení § 99 se užije obdobně, nikoli však doslovně, jak se stalo v této věci.

[39] Ustanovení § 99 správního řádu upravuje účinky rozhodnutí v přezkumném řízení, které je upraveno v § 94 a násl. správního řádu. Zatímco v přezkumném řízení je přezkoumáváno rozhodnutí a následně je takové rozhodnutí zrušeno, změněno či přezkumné řízení zastaveno (§ 97 správního řádu), v řízení o obnově se vydáním nového rozhodnutí po povolení obnovy původní rozhodnutí ze zákona ruší (§ 102 odst. 9 správního řádu). V souvislosti s řízením o obnově je proto zcela jistě nesprávné hovořit o právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Zde totiž nejde o žádné přezkoumávané rozhodnutí. Ustanovení § 99 odst. 1 správního řádu však hovoří o přezkoumávaném rozhodnutí tj. o rozhodnutí původním a o rozhodnutí v přezkumném řízení tj. o rozhodnutí novém. I přes terminologickou nesprávnost lze proto dospět k závěru, že odvolací orgán stanovil účinky rozhodnutí o správním vyhoštění od původního rozhodnutí, které nabylo právní moci 1. 6. 2004.

[40] Rozhodnutím o správním vyhoštění jsou jeho adresátu ukládány povinnosti. Je proto namístě úprava obsažená v § 99 odst. 2 správního řádu, která obecně vztahuje účinky (zde) rozhodnutí v obnoveném řízení k právní moci původního rozhodnutí, pokud okolnosti případu neodůvodňují jiné řešení.

[41] Zbývá však zodpovědět, jestli tyto účinky bez dalšího zahrnují i určení počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tomu tak nemusí vždy být a nebylo tomu tak v souzené věci. Již výše vysvětlil, proč odůvodnění obou správních rozhodnutí tomuto závěru nepřisvědčují. Nelze přehlédnout, že rozhodnutí o správním vyhoštění z 19. 2. 2008 váže počátek této doby

nikoli na právní moc, ale na vykonatelnost rozhodnutí. V jeho výroku se sice hovoří obecně o vykonatelnosti rozhodnutí, nikoli o vykonatelnosti tohoto rozhodnutí, současně však ukládá stěžovateli povinnost k vycestování z území ČR do 30 dnů, nepochybně od právní moci rozhodnutí z 19. 2. 2008. Je velmi obtížné logicky vyložit, proč by správní orgány uložily stěžovateli novým rozhodnutím povinnost opustit území republiky ve stanovené budoucí lhůtě a současně konstatovaly, že účinky tohoto rozhodnutí nastaly již k právní moci původního rozhodnutí tj. k 1. 6. 2004.

[42] Rozhodnutí o správním vyhoštění není rozhodnutím, kterým by byla cizinci pouze stanovena povinnost - lhůta k opuštění republiky a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území. Cizinec, kterému bylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění, je v podstatně jiném postavení než ostatní cizinci. Toto rozhodnutí je svojí povahou v mnohém podobné rovněž rozhodování o osobním stavu cizince.

[43] Cizinec, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, je podle nyní platné právní úpravy zaevidován do informačního systému smluvních států (§ 119 odst. 1 zákona). V době vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění v roce 2008 se cizinec zapisoval do informačního systému pouze za podmínky, že byl nežádoucí osobou a mohl narušit bezpečnost i jiných smluvních států (§ 154/6 zákona). Vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění zaniká platnost dlouhodobého víza (§ 62/1 zákona) a platnost povolení k trvalému pobytu (§ 76/b zákona).

[44] Po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění lze cizinci vydat cestovní průkaz totožnosti k vycestování (§ 114 odst. 4 zákona). Cizince lze rovněž zajistit (za splnění dalších podmínek dle § 124 zákona). Cizinci hrozí zařazení do evidence nežádoucích osob, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy (§ 154/1 zákona).

[45] Zákon o pobytu cizinců obsahuje i další důsledky, které zprostředkovaně vyplývají z rozhodnutí o správním vyhoštění a které lze rovněž považovat za sekundární účinky tohoto rozhodnutí. Pokud je cizinec zařazen do informačního systému smluvních států, lze mu odepřít vstup na území (§ 9/1/g zákona), nelze mu udělit trvalý ani přechodný pobyt (§ 87e, § 87k zákona) a je to důvod pro zajištění (§ 124 odst. 1 písm. e) zákona). Takovému cizinci nelze vydat cizinecký pas (§ 115 odst. 3) zákona). Pokud je cizinec zařazen do evidence nežádoucích osob, lze mu odepřít vstup na území (§ 9/1/f zákona), nelze mu udělit dlouhodobé vízum (s výjimkou víza za účelem strpění pobytu nebo za účelem dočasné ochrany).

[46] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že právě shora uvedené důsledky je třeba považovat za účinky rozhodnutí o správním vyhoštění, na které je vztahovalo pravidlo obsažené v § 99 odst. 2 správního řádu. Jinými slovy, důsledky uvedené v odst. [44] až [46] skutečně nastaly již právní mocí „původního“ rozhodnutí o správním vyhoštění tj. od 1. 6. 2004. Totéž však nelze říci o určení doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území. Rozhodnutí z 19. 2. 2008 a rozhodnutí o odvolání ze dne 11. 8. 2008 vedou k tomu, že počátek této doby byl stanoven v návaznosti na vykonatelnost těchto rozhodnutí, tedy na uplynutí doby k vycestování, která činí 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[47] Tento názor není v souzené věci ke stěžovateli nespravedlivý. Nelze přehlédnout, že to byl stěžovatel, kdo v roce 2004 uvedl správnímu orgánu nesprávnou identitu. V řízení rovněž netvrdil, že by v důsledku rozhodnutí z roku 2004 území České republiky dobrovolně opustil a počala tak plynout původně stanovená doba, po kterou mu nemohl být umožněn vstup na území. Lze si představit obranu stěžovatele proti původnímu rozhodnutí s argumentem, že v něm není správně označen a rovněž tvrzení, že ještě před správním rozhodnutím o vyhoštění již uplynula podstatná část této doby ne-li doba celá.

[48] S odkazem na konkrétní okolnosti nyní projednávané věci a na obsah rozhodnutí o správním vyhoštění lze uzavřít, že právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 2. 2008 nastala 14. 8. 2008, lhůta k vycestování uplynula 13. 9. 2008 a dne 14. 9. 2008 bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Téhož dne počala plynout pětiletá doba, ve které nelze stěžovateli povolit vstup na území. Pokud byl stěžovatel zajištěn 11. 7. 2012, tato doba dosud neuplynula. Nebyl tedy dán důvod k výmazu cizince z informačního systému smluvních států, a byla splněna podmínka podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

[49] Co se týče běhu doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, Nejvyšší správní soud připomíná aktuální závěry rozšířeného senátu, vyjádřené v usnesení ze dne 30. 7. 2013, čj. 9 As 113/2011 - 63. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v tomto usnesení k závěru, že správní orgán nebyl od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 oprávněn rozdělovat tuto dobu do více časových úseků např. tím, že by stanovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy předpokládal, že již započatá doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nebude plynout v období, kdy dojde v jejím průběhu k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[50] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se odmítl zabývat námitkami vznesenými při jednání dne 13. 8. 2012 s tím, že stěžovatel tyto námitky uplatnil až po lhůtě k podání žaloby. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou neztotožnil. Vymezení žalobního bodu se věnoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58 (publikován pod č. 488/2005 Sb. NSS), kde uvedl, že líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí být „*zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem; žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti*“.

[51] Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje krajskému soudu přezkoumávat napadené správní rozhodnutí zásadně v mezích řádně uplatněných žalobních bodů. Zároveň platí, že žalobní body lze rozšiřovat pouze ve lhůtě pro podání žaloby (srov. § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud stěžovatel v žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, bylo jeho povinností ve lhůtě pro podání žaloby přesně vymezit konkrétní skutkové a právní důvody této nezákonnosti, a tím vymezit okruh otázek, kterými se krajský soud má v rozsudku zabývat. Námitky, které žalobce vznesl při ústním jednání před krajským soudem, představovaly nová, v žalobě dosud neuvedená skutková a právní tvrzení. Jednalo se tedy o pozdě uplatněné žalobní body, kterými se soud nemohl zabývat.

[52] Stěžovatel namítl, že se krajský soud i žalovaný dostatečně nezabývali dopadem zajištění do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Krajský soud tuto námitku stručně vypořádal, vzhledem k obsahu správního spisu je zřejmé, že tato námitka není důvodná. Žalovaný zjišťoval před vydáním rozhodnutí o zajištění soukromou a rodinnou situaci stěžovatele, kterou zohlednil i v odůvodnění svého rozhodnutí. Stěžovatel uzavřel manželství s občankou Vietnamu v době, kdy již měl uloženo správní vyhoštění z českého území, a manželé si toho měli být vědomi. Vzhledem k tomu, že stěžovatel svým chováním závažně narušoval veřejný pořádek (což konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 5. 2012, čj. 6 As 25/2010 - 89), bylo jeho zajištění přiměřené a důvodné (zde lze opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011 - 64).

[53] S poukazem na shora uvedené důvody zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou.

[54] Žalobce, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení [§ 60 odst. 1 s. ř. s.]. Žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu